

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou LL.M. v právní věci žalobce: **M.N.**, nar. ■■■, státní příslušnost Ruská federace, t. č. bytem ■■■, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2017, č. j. OAM-263/ZA-ZA11-ZA04,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 4. 2017, č. j. OAM-263/ZA-ZA11-ZA04, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo podle § 25 písm. i) zákona č. 328/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce namítal, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, neboť jeho žádost neměla být posouzena jako nepřipustná. Odkazoval přitom na § 11a odst. 1 zákona o azylu. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že v opakované žádosti nesdělil nové skutečnosti, které by mohly být relevantní z hlediska posouzení přijatelnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Zdůraznil, že v rámci pohovoru k nyní podané žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že poté, co se jeho pronásledovatelé (kozáci) dozvěděli o tom, že jeho dcera je zpátky v zemi původu, začali se na žalobce vyptávat jeho tchyně, která o dceru pečuje. Tchyně byla proto nucena přestěhovat se na jiné místo. Žalobce je přesvědčen, že toto tvrzení představuje novou skutečnost ve smyslu § 11a zákona o azylu. Vypovídá totiž o stálém zájmu kozáků o jeho osobu. Skutečnost, že se jedná o soukromé osoby a nikoliv o státní orgány, přitom automaticky neznamená, že tyto osoby nemohou být původci

pronásledování nebo vážné újmy. Žalobce připouští, že tato otázka již byla předmětem posuzování v rámci řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, je však přesvědčen, že je třeba přihlídnout k tomu, že předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2016, č. j. OAM-433/ZA-ZA11-ZA08-2016, nebylo předmětem nezávislého soudního přezkumu, neboť v důsledku pochybení ustanoveného zástupce nebyla dodržena lhůta k doplnění žaloby a žaloba byla následně soudem odmítnuta. Z uvedených důvodů žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Současně požadoval, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, v němž zrekapituloval také obsah a průběh předchozího řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Zdůraznil, že jako důvod podání první žádosti o mezinárodní ochranu žalobce označil svou obavu z nátlaku kozáků a jejich výhrůžek únosem dcery. V opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dle žalovaného uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a své neochoty se do Ruské federace vrátit, tj. obavu z jednání kozáků vůči jeho osobě a obavu o bezpečí rodinných příslušníků. Vzhledem k tomu, že žalobce ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návrtu do vlasti, a žalovanému je rovněž z informací shromážděných v průběhu správního řízení o situaci v Ruské federaci známo, že v zemi původu žalobce nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, byly naplněny podmínky § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla shledána nepřipustnou. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k opakovaným žádostem, konkrétně na rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 - 66, či rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že pro posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu jako nepřipustné podle § 11a zákona o azylu, není nutné uvedení nových důvodů podání žádosti ve smyslu nového azylového příběhu, ale pouze existence nových skutečností nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a které zároveň svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. Ve smyslu uvedeného ustanovení lze tedy dle žalobce za novou skutečnost považovat i určité doplnění azylového příběhu, který byl správnímu orgánu předestřen již v rámci řízení o první podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce zdůraznil, že u pohovoru vedeného v rámci řízení opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že kozáci si všimli návratu jeho dcery do Ruské federace a začali se na žalobce vyptávat u tchyně, která byla v důsledku vzrůstajícího tlaku nucená přestěhovat se na jiné místo. Dle žalobce se jedná o novou skutečnost, kterou nemohl tvrdit v průběhu řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, neboť v té době neexistoval, a zároveň se jedná o relevantní skutečnost z pohledu posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, neboť svědčí o neustálém adresném zájmu o osobu žalobce. Žalobce dále odkazoval na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, a namítal, že napadené rozhodnutí neobsahuje zdůvodnění závěru, k němuž žalovaný dospěl.

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly tyto pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Dne 3. 4. 2017 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, k níž dne 6. 4. 2017 poskytl údaje dle § 10 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce sdělil, že je ruské národnosti, státní příslušnost Ruská federace. Není členem žádné náboženské kongregace ani žádné politické strany nebo organizace, o politiku se nezajímá. Je ženatý, jeho manželka žije v Liberci, má v České republice pracovní vízum. Žalobce má dceru, která v současné době pobývá v zemi původu, kde žije u babičky a čeká na vyřízení pobytu na základě sloučení s matkou. Posledním místem bydliště žalobce ve vlasti bylo město Azbest, hlášen k pobytu byl ale ve městě Ivanovo. Do České republiky přicestoval letecky dne 9. 3. 2016. Pobýval zde již v letech 1996, 1998 a 2000. Poprvé o mezinárodní ochranu v České republice požádal v květnu 2016. Po prvním neúspěšném pokusu o získání mezinárodní ochrany, o kterou požádal i jménem své nezletilé dcery, manželka odvezla dceru do Ruska. Jakmile však lidé, se kterými měl žalobce v minulosti potíže, dceru zahlédli, začali se vyptávat tchyně, kde žalobce je. Tchyně s dcerou se pak odstěhovaly. Žalobce se o svou dceru bojí, proto nyní vyřizuje doklady, aby mohla přicestovat do České republiky. On sám se bojí do Ruska jet, protože kdyby se vrátil a našel si práci, hned by jeho pronásledovatelé zjistili, kde je, a přišli by si pro něj.

O žádosti žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém uvedl, že vycházel z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu řízení ohledně politické a bezpečnostní situace o dodržování lidských práv v Ruské federaci (Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 - Ruská federace, Zprávy organizace Freedom House, Svoboda ve světě 2016 - Rusko, leden 2016 a Informace MZV ČR č. j. 98677/2016 - OTTP ze dne 3. 7. 2016). Měl k dispozici také spisový materiál týkající se žalobcovy předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zdůraznil, že posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 5. 2016 označil žalobce za důvod odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu obavu z nátlaku kozáků doprovázeného výhružkami únosem dcery. Rozhodnutím ze dne 1. 9. 2016, č. j. OAM-433/ZA-ZA11-ZA08-2016, žalovaný žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany neudělil. Žalovaný zdůraznil, že svou argumentaci v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce. Po posouzení důvodů uvedených žalobcem pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 4. 2017 žalovaný konstatoval, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy z odchodu vlasti a neochotu se do Ruské federace vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. obavu z jednání kozáků vůči jeho osobě a obavu o bezpečí rodinných příslušníků. Žalovaný dále konstatoval, že z dostupných informací o situaci v Ruské federaci mu je známo, že v zemi původu žalobce nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný uzavřel, že byly splněny podmínky stanovené v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, opakovanou žádost žalobce proto shledal nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle současné právní úpravy může cizinec opakovaně učinit prohlášení o mezinárodní ochraně (až na zákonné výjimky) a následně podat z výše uvedených důvodů novou žádost o udělení mezinárodní ochrany bez jakéhokoliv časového limitu. Opakovaná žádost je však podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Řízení o nepřipustné žádosti se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96 konstatoval, že „*správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“

Z výše uvedeného vyplývá, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. V posuzované věci žalovaný zcela správně uzavřel, že žalobce v opětovné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádné skutečnosti, které by odpovídaly shora popsáným východiskům, netvrdil. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Dle krajského soudu žalovaný, byť stručně, ale zcela jasně v napadeném rozhodnutí vyložil, že žalobce

v opakované žádosti uváděl naprosto shodné motivy odchodu z vlasti a neochoty se do Ruské federace vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně obavu z jednání kozáků vůči jeho osobě a obavu o bezpečí rodinných příslušníků.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.*“

Žalobce ve své nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v zásadě totožné důvody jako v případě své předchozí žádosti, které rozšířil pouze o tvrzení, že zájem kozáků o jeho osobu nadále trvá a že se v této souvislosti obává o dceru, která se vrátila do vlasti a žije u tchyně. Dle krajského soudu se nejedná o nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Sám žalobce ostatně připustil, že otázka tvrzeného pronásledování ze strany kozáků byla předmětem posuzování v rámci řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

Soud nemohl přihlídnout ani k tomu, že předchozí rozhodnutí žalovaného o žalobcově žádosti nebylo soudem přezkoumáváno meritorně. Tato skutečnost nemůže mít na posouzení žalobcovy opakované žádosti o mezinárodní ochranu žádný vliv. Pouze pro úplnost soud dodává, že ke zmeškání lhůty pro doplnění žaloby v předchozím řízení došlo z důvodů na straně žalobce, nikoliv ustanoveného právního zástupce.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s daným postupem vyslovili souhlas.

Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl o věci samé bezprostředně poté, kdy provedl nezbytné procesní úkony, nerozhodoval již samostatně o odkladném účinku žaloby.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 29. května 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
soudkyně